

2 juni 19 CONGOBABEL

Gedwongen uitstel ...

Mijn vliegtuigticket Kinshasa – Kananga kocht ik voor vrijdag, 31 mei 2019.
Het mocht niet...het kon niet.

De reden :

Zaterdagavond, 25 mei brachten wij zr Lieve Leenknecht «doodziek» naar het vliegveld van N'djili. Zij vloog naar Brussel en werd overgebracht naar het Tropisch Instituut van Antwerpen.

Toen wij terugkeerden van het vliegveld naar onze gemeenschap van Binza, werd ik bestolen. Midden in de volkswijk van Masina, door een halfopen venster van de jeep, rukte «iemand» mijn handtas weg.

Reeds 8 dagen toer ik rond zonder identiteitskaart, zonder rijbewijs, zonder sleutels, zonder telefoon en zonder geldbeugel ...

Binnen de 51 jaar in Congo is het de eerste keer dat dit mij overkomt.

Ik ben voor korte tijd een «witte landloopster», officieel aan niets gebonden en dat voelt niet zo slecht !!

Het werd in elk geval een ongekennde ervaring in Congo.

De verplichtte speurtocht naar alles wat nodig is om verloren officiële papieren te vernieuwen, ging vlug van start.

Afspraken in de Belgische Ambassade en bij de Congolese veiligheidsdienst werden geboekt. Daarvan is ook mijn terugkeer naar Kananga afhankelijk.

Door die diefstal kreeg ik de kans om hier in Kinshasa de begrafenis van «ya Tshitshi» (de populaire troetelnaam van Etienne Tshisedkedi) mee te maken.

Jullie herinneren zich «ya Tshitshi» ?

Etienne Tshisikedi is een gekend politiek figuur uit Congo. Sedert Mobutu (1965) tot aan de moeilijke periode van de voorbije verkiezingen (2018) was hij de gekende en gevreesde opposant. Hij vocht hardnekkig en vastberaden tegen alle vormen van dictatuur in de politieke wereld van Congo.

De miljoenen Congolezen noemen hem héél graag de «**Vader van de Congolese democratie!**»

Meer dan twee jaar geleden (2 februari 2017) stierf hij in Brussel en het lukte de familie niet om hem voor de begrafenis naar zijn vaderland over te brengen.

Hij zou als «nationale held van zijn volk» een staatsbegrafenis krijgen ... maar dat kon toen niet. De toenmalige president, Jef Kabila, wou het niet.

Nu zijn bloedeigen zoon, Felix Tshisekedi, tot de nieuwe president van Congo is verkozen, werden alle weerstanden opgeruimd.

Eén van de diepste verlangens van het volk werd werkelijkheid : «Ya Tshischi» werd verlost uit het mortuarium van Brussel. Op vrijdag 31 mei 2019, kwam hij terug naar zijn land en zijn volk. Men schonk hem op zaterdag 1 juni 2019 een spetterende staatsbegrafenis. Daarenboven werd hij tot de 3de NATIONALE HELD van CONGO uitgeroepen.

Natuurlijk kan men veel reacties geven op alles wat gebeurde : té grandioos, té weelderig, té kostelijk ... maar die reacties milderen wanneer men de duizenden Kinois hun dankbaarheid hoorden uitzingen en uitschreeuwen.

«Ya Tshitshi» was het waardig. Zij wilden een onvergetelijke begrafenis.

Voor zijn vrouw, zoon (*de huidige president*) kinderen, kleinkinderen en duizenden die afgezakt kwamen uit de Kasai-provincies (van waar hij afkomstig was) moest het héél plechtig zijn en kon het niet lang genoeg duren ...

Nochtans, het opvallend ijzeren hekken, dat de officiële, rijke klasse scheidde van de duizenden volksmensen op de begrafenisweide, was voor mij een doorn in het oog in de aandoenlijke werkelijkheid.

Had «ya Tshitshi» dat zo gewild ???

De nieuwe president Felix (*zijn zoon*) wilde die ook de ijzeren breuk tussen het volk en hun leiders ??

Was het een antwoord op de té felle druk van de rijke, politieke elite ???

In elk geval «de kameraden van de volkspartij UDPS» (*de partij van ya Tshitshi*) overmeesterden het plechtige, officiële gedoe door hun warme zangen en uitdagend geroep.

In zijn rouwhomilie lanceerde ook de aartsbisschop van Kinshasa de uitdrukkelijke wens van vader Tshitshi aan zijn zoon, de nieuwe president :

Voltooi het sociaal-politieke ideaal van jouw illustere vader
«het volk eerst»

Bij het einde van de plechtigheid riepen alle luidsprekers op om de familie alleen te laten met de gestorvene. De lichten werden gedoofd en men hoorde de traditionele klaagzangen die «ya Tshitshi» vergezelden naar de «nieuwe kant van het leven».

Ik grijp nog eens terug naar het begin van deze babbel.

Amper 2 dagen na mijn aankomst in Kinshasa, werd Lieve Leenknecht «in spoed» naar Kinshasa gebracht. Sedert Pasen vocht ze tegen een aanhoudende koorts. Iedereen dacht aan malaria.

Drie anti-malariakuren slikte ze. Er kwam geen beterschap. Men voegde er antibiotica aan toe. Niks gebaat. De felle koorts, gepaard met helse pijn, verplaatste zich van hoofd, naar nek en armen. Toen besloten de dokters uit het hospitaal van Popo om haar naar Kin te sturen.

Doodziek kwam ze hier aan ...

Toen wij haar de volgende dag naar de dokter brachten hoorden wij het verrassende verdict.

«*sr Lieve tu as le **Chikungunya***».

«Nog nooit van gehoord» was onze reactie.

Wij kregen de nodige informatie : het gaat om een infectieziekte die wordt verspreid door een virus, dat wordt overgedragen door de beet van geïnfecteerde tijgermuggen. De meest voorkomende symptomen van de ziekte zijn hoge koortsen, en felle gewrichtspijnen. Die symptomen beginnen meestal 3-7 dagen na de beet van een besmette mug.

Op dit moment is de ziekte fel aanwezig in de hoofdstad Kinshasa en in de Provincie van Beneden-Congo.

De puzzel paste in mekaar :

Lieve was de week voor Pasen op retraite in Kimwenza (*een buitenwijk van Kinshasa*). Waarschijnlijk werd zij er de eerste dagen geprikt door een besmette mug.

De dokter gaf de raad om alle medicatie tegen malaria stop te zetten.

Alleen de pijnstillers, om de ondraaglijke pijn regelmatig wat te verzachten, bleef zij slikken.

De zondagavond (19 mei) landde Annemie De Mulder in Kinshasa, een verpleegster uit het St. Lucashospitaal van Brugge (*= de kliniek die reeds jaren jumeleert met het hospitaal van Popo*).

Zij trekt met twee helpers van de groep "Artsen zonder vakantie" naar Popo voor een 8 daagse hulpactie.

Wij namen contact op en ze wist reeds héél veel over de epidemie. Zij gaf ons ook de informatie dat er een equipe van het Tropisch Instituut van Antwerpen naar Kinshasa kwam om de epidemie te helpen bestrijden.

Annemie stelde onmiddellijk voor om Lieve naar België te sturen. Lieve wou er niet van horen ...

Op 20 mei landde ook Ria in Kinshasa. Op haar beurt gaf zij dezelfde raad : stuur Lieve naar België.

Wij besloten om toch eerst contact op te nemen met de groep uit het Tropisch Instituut. Annemie had ons hun telefoonnummer gegeven.

Zij werkten in het INBP (*instituut voor biologische onderzoeken*).

Wij ontmoetten er twee dokters die alle kentekenen van de epidemie Chikungunya bij Liefke vaststelden.

De onzekerheid nestelde zich in ons gemoed toen zij vertelden dat zij dezelfde avond naar België terugvlogen. Zij waren in Kinshasa om een speciaal labo in te richten.

De geëngageerde dokters en verplegers van ter plaatse zouden nu dagelijks alle gedane onderzoeken opsturen naar het Tropisch Instituut, waar men aan een goede behandeling doktert.

Toen dierf ik vragen of het niet beter was dat ook Liefke naar België zou reizen. De onmiddellijke reactie was "ja" ... Zij zal onmiddellijk de nodige onderzoeken krijgen. Zo kan men uitmaken in welke mate de chikungunya haar lichaam vergiftigd en welke medicatie haar kan helpen.

Lieve Leenknecht vloog de zaterdagavond 25 mei naar Brussel.
Zij verbleef een tijdje in het Tropische Instituut.

Ondertussen zijn twee Congolese medezussen uit de gemeenschap door de tijgermug geprikt en liggen die nu gesneuveld met dezelfde symptomen.

Liefke bezorgde ons de namen van de medicatie die ze krijgt ...
Wij HOPEN op een snelle genezing voor iedereen...

Tot de volgende babbel.

Het ga jullie GOED ...
Met Gods ZEGEN
Lieve Van Wijmeersch

